

CAMINS OBERTS

Fa més qui vol que qui pot

Estimats diocesans,

Avui la dita que recollim ens situa en l'òrbita d'un aspecte decisiu: la voluntat: «fa més qui vol que qui pot». Al llarg de la vida acumulem responsabilitats i càrregues de tota mena. La nostra «voluntat», tard o d'hora, acaba ressentint-se. Recuperar el coratge per a la missió és una reflexió de la dita d'avui. Però, com fer-ho? Fer lectures positives, engrescadores i coratjoses denota salut, esperança, felicitat. Quan ens deixem portar pel pessimisme i el donem per bo, parlem especialment de resignació, i de fet donem per bona la decadència. Això no és propi dels qui volem ser seguidors de Jesucrist. No volem ser missioners conformats o acomodats al «qui dia passa, any empeny». Certament, ens adonem, però, i no poques vegades, que la nostra voluntat no és tan forta com pensem o com voldríem. Ens cal acceptar-ho.

Abans de parlar de «la voluntat» i del coratge per posar-la a to, haig de proposar-vos una distinció entre «fer» i «poder». Ni ho fem tot, ni ho podem tot. És així. No fem tot el que hauríem de fer i, a més a més, no ho fem tot, ni estem tot el dia fent coses. De vegades —i no és cap contradicció— «no fem», és a dir, escoltem, llegim, ballem, riem... Algunes societats han portat l'oci a l'extrem, i n'han fet ostentació amb el *dolce far niente*. Sembla que estiguem instal·lats en un passotisme o un activisme inconscient, rutinari. Sembla que «fem» coses, però el cert és que «no fem» res. Igualment, no ho podem tot; hi ha moltes coses que no podem, ni podrem mai. Arribats aquí, ens adonem, tristament, que molts eslògans juguen amb el sentit

de les paraules i ens fan una mala passada —al meu entendre—. Voler no és poder, i poder no significa directament que allò que vols sigui allò que pots.

Però tornem al tema del coratge i la voluntat missionera. Què diem quan parlem del «voler»? Vivim uns temps plens de desitjos. Gairebé tothom expressa allò que vol i allò que voldria. Déu ens ofereix el seu voler: que tots coneguem el seu Amor, i així serem feliços. La missió, recuperar el coratge i la voluntat, va per aquest camí: el d'anunciar —amb fets i amb paraules— que Déu està al nostre costat en tot moment.

I què diem de «la voluntat»? L'obra de Joseph Roth, *La llegenda del sant bevedor*, parla de les deficiències de la voluntat del seu protagonista, però també de la gràcia que Déu dona sempre. Vet aquí com en el missioner té lloc l'encontre miraculós de la realitat humana, sempre pobra, amb la presència de Déu, sempre miraculosa. Avui hem de repensar de nou la nostra missió des d'una voluntat acompanyada i sostinguda per la gràcia de Déu, és a dir, per la força de l'Esperit Sant.

Qui ha vist mai «la voluntat»? De fet, hem vist manifestacions diverses de l'Amor de Déu, que certament pren formes visibles, però no hem d'oblidar mai el do de la gràcia, que ens encoratja sempre a mantenir-nos fidels.

En la missió trobem dificultats, i la campanya contra la fam que Mans Unides encapçala ens ho recorda. Però, juntament amb tot allò que nosaltres podem i volem fer, no podem descuidar el que vol i el que pot fer Déu. Per a Ell no hi ha res impossible: Ell tot ho pot, Ell tot ho vol si es tracta de generar camins vers l'Amor, la comunió i la fraternitat.

Que les nostres responsabilitats no anul·lin, no asfixïn i no ofeguin mai ningú. Que les nostres voluntats siguin sempre expressió del somni de Déu: el d'un món més just, més noble i més ferm en el fet de compartir allò que tenim, però sobretot allò que som. Recordeu que «fa més qui vol que qui pot», sempre, però, amb l'ajuda de la gràcia de Déu.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Les esglésies cristianes pregunten juntes per la unitat

Les esglésies cristianes de Lleida van celebrar, el dia 20 de gener, l'acte central de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians a la parròquia de Sant Llorenç. Durant la celebració es van llegir diverses lectures i el bisbe Daniel va fer una reflexió sobre la importància de la unitat entre els cristians. Els pastors de les esglésies Ebenezzer, Baptista, Família de la Fe, Ortodoxa i Copta van proclamar lectures del Nou Testament, mentre que el bisbe Daniel va voler

ressaltar la necessitat de la unió entre els cristians: «Hem de continuar resant junts i demanar a Déu que ens concedeixi el do de la unitat, ja que la separació ens fa mal».

Enguany, l'Església Apostòlica d'Armènia ha estat l'encarregada de preparar les oracions i reflexions d'aquesta Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. S'han fet dues misses-pregària ecumèniques a les parròquies del Carme i de Sant Pau.

CAMINOS ABIERTOS

Querer es poder

Estimados diocesanos,

Hoy el dicho que recogemos nos sitúa en la órbita de un aspecto decisivo: la voluntad: «hace más quien quiere que quien puede». A lo largo de la vida acumulamos responsabilidades y cargas de todo tipo. Nuestra «voluntad», tarde o temprano, acaba resintiéndose. Recuperar el coraje para la misión es una reflexión del dicho de hoy. Pero, ¿cómo hacerlo? Leer de forma positiva, entusiasta y valiente denota salud, esperanza, felicidad. Cuando nos dejamos llevar por el pesimismo y lo damos por bueno, hablamos especialmente de resignación, y de hecho damos por buena la decadencia. Esto no es propio de quienes queremos ser seguidores de Jesucristo. No queremos ser misioneros conformistas o acomodados al «ir tirando». Ciertamente, nos damos cuenta, y no pocas veces, de que nuestra voluntad no es tan fuerte como pensamos o como quisiéramos. Es necesario aceptarlo.

Antes de hablar de «la voluntad» y del coraje para ponerla a tono, debo proponeros una distinción entre «hacer» y «poder». Ni lo hacemos todo, ni lo podemos todo. Es así. No hacemos todo lo que deberíamos hacer y, además, no lo hacemos todo, ni estamos todo el día haciendo cosas. A veces —y no es ninguna contradicción— «no hacemos», es decir, escuchamos, leemos, bailamos, reímos... Algunas sociedades han llevado el ocio al extremo, y han hecho ostentación de ello con el *dolce far niente*. Parece que estemos instalados en un pasotismo o un activismo inconsciente, rutinario. Parece que «hacemos» cosas, pero lo cierto es que «no hacemos» nada. Igualmente, no lo podemos todo; hay muchas cosas que no podemos, ni podremos nunca. Llegados a este punto, nos damos cuenta, tristemente, de que muchos eslóganes juegan con el sentido de las palabras y nos hacen una mala jugada —a mi entender—. Querer no es poder, y poder no significa directamente que aquello que quieres sea aquello que puedes.

Pero volvamos al tema del coraje y la voluntad misionera. ¿Qué decimos cuando hablamos del «querer»? Vivimos unos tiempos llenos de deseos. Casi todo el mundo expresa lo que quiere y lo que querría. Dios nos ofrece su querer: que todos conozcamos su Amor, y así seremos felices. La misión, recuperar el coraje y la voluntad, va por este camino: el de anunciar —con hechos y con palabras— que Dios está a nuestro lado en todo momento.

¿Y qué decimos de «la voluntad»? La obra de Joseph Roth, *La leyenda del santo bebedor*, habla de las deficiencias de la voluntad de su protagonista, pero también de la gracia que Dios da siempre. He aquí cómo en el misionero tiene lugar el encuentro milagroso de la realidad humana, siempre pobre, con la presencia de Dios, siempre milagrosa. Hoy debemos repensar de nuevo nuestra misión desde una voluntad acompañada y sostenida por la gracia de Dios, es decir, por la fuerza del Espíritu Santo.

¿Quién ha visto nunca «la voluntad»? De hecho, hemos visto manifestaciones diversas del Amor de Dios, que ciertamente toma formas visibles, pero no debemos olvidar nunca el don de la gracia, que siempre nos alienta a mantenernos fieles. En la misión encontramos dificultades, y la campaña contra el hambre que Manos Unidas encabeza nos lo recuerda. Pero, junto con todo lo que nosotros podemos y queremos hacer, no podemos descuidar lo que quiere y lo que puede hacer Dios. Para Él no hay nada imposible: Él todo lo puede, Él todo lo quiere si se trata de generar caminos hacia el Amor, la comunión y la fraternidad. Que nuestras responsabilidades no anulen, no asfixien y no ahoguen nunca a nadie. Que nuestras voluntades sean siempre expresión del sueño de Dios: el de un mundo más justo, más noble y más firme en el hecho de compartir lo que tenemos, pero sobre todo lo que somos. Recordad que «querer es poder», pero siempre con la ayuda de la gracia de Dios.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Mor el sacerdot i teòleg
Ramon Prat als 80 anys

El sacerdot i teòleg lleidatà Ramon Prat i Pons ha mort la matinada del 18 de gener als 80 anys, després d'una llarga lluita contra el càncer.

Fundador de l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL), que va dirigir entre els anys 1992 i 2017, va ser també professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i una figura clau del pensament teològic i pastoral a Catalunya.

Nascut a Lleida el 1945, va ser ordenat sacerdot el 1969. Es va llicenciar en Teologia a la Universitat Gregoriana de Roma i es va doctorar a la Facultat de Teologia de Barcelona, on va exercir com a docent durant dècades.

Autor de nombrosos llibres i articles, la seva obra destaca per la reflexió sobre la fe, l'Església i el compromís social.

En l'àmbit pastoral, va exercir a diverses parròquies de Fraga i Lleida, especialment a Santa Maria Magdalena, on va continuar actiu fins als darrers anys. La seva tasca es va centrar en la pastoral juvenil i universitària, sent pioner en la implantació del Moviment Juvenil per a l'Evangelització a la diòcesi i delegat de Pastoral Universitària durant gairebé tres dècades.

Va ocupar càrrecs de responsabilitat com a vicari general de la diòcesi, administrador diocesà i canonge de la catedral. També va col·laborar amb Càritas Espanyola i va participar en el Concili Provincial Tarraconense. El 2016, el papa Francesc el va nomenar Missioner de la Misericòrdia.

El seu funeral es va celebrar el 19 de gener a la parròquia de Santa Maria Magdalena de Lleida, plena de gom a gom per donar-li l'últim adéu.

Sant Sebastià al Pont de Suert

La parròquia del Pont de Suert es va omplir amb motiu de la festivitat de Sant Sebastià, un esdeveniment molt arrelat a aquesta població de l'Alta Ribagorça.

A l'Eucaristia, presidida per primera vegada pel bisbe Daniel, hi van participar també el rector de la parròquia, Mn. Jofred; Mn. Àngel Escalles, fill del poble; el capellà de

la Seu d'Urgell, Luis Eduardo Salinas; i el diaca Luis Pérez.

En l'homilia, el bisbe Daniel va assenyalar que «el que demanem a sant Sebastià quan parlem de la saviesa del cor és entregar la vida, acollir la voluntat de Déu i estar al costat dels uns dels altres». Posteriorment, es va fer la tradicional processó pels carrers del municipi, organitzada per la Confraria de Sant Sebastià, fundada el 1503 pel rector de Cirés, Aparicio Navarro, i actualment és una peça fonamental del patrimoni cultural i etnològic del Pont de Suert.

Altres parròquies, com les d'Alcarràs o Alpicat, també han celebrat sant Sebastià, patró d'hivern d'aquests pobles.

Visita institucional del conseller
Ramon Espadaler

El bisbe Daniel Palau va rebre, el passat 16 de gener, la visita del conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, Ramon Espadaler, acompanyat del director general d'Afers Religiosos, Ramon Bassas, i de la directora dels serveis territorials de Justícia i Qualitat Democràtica, Anna Miranda. Era la primera visita institucional del conseller des de l'ordenació de Mons. Daniel Palau el passat mes de juliol, a la qual també va assistir Espadaler. La trobada, que va tenir lloc al Palau Episcopal, va tenir un to cordial i va servir per tractar temes d'interès comú. Entre altres aspectes, es va parlar de la causa de beatificació dels màrtirs de la Guerra Civil a Lleida, el resultat de la qual anunciarà aviat la Santa Seu.

«Déu es relaciona amb el seu poble amb atributs femenins»

La pedagoga Mar Galceran va parlar de «La complementarietat en les relacions personals» des d'una perspectiva de gènere, des del punt de vista de l'antropologia cristiana i, posant el focus en les línies de futur de l'Església catòlica. Ho va fer el passat 15 de gener dins el cicle de conferències que l'IREL dedica aquest curs al paper de la dona en la construcció d'un món millor. Durant la xerrada va assegurar que Déu es relaciona amb el seu poble amb atributs masculins i femenins, i que Jesús, tot i ser un home, «tenia atributs femenins, com la capacitat d'escolta, la dignificació dels altres, l'empatia, o la compassió». Parlant de paper que en el futur han de

tenir les dones a l'Església, Galceran confia que «el papa Lleó XIV aprofundeixi en la línia impulsada per Francesc».

Va assegurar que la complementarietat no sempre és harmònica i, com passa de vegades en les relacions de gènere, es produeix

un desequilibri quan es menysté alguna de les parts. En una relació de complementarietat, no hi pot haver subordinació, va dir: «El nostre és un Déu que sempre vol reconsiderar els més febles i vulnerables perquè tinguin tanta dignitat com els altres».

El cicle ha arribat ja al seu equador i a partir de la propera conferència es trasllada a l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI).

Conferència sobre J. H. Newman

zar el passat 20 de gener una conferència sobre el cardenal John Henry Newman (1801-1890), declarat 38è Doctor de l'Església l'1 de novembre de 2025. La xerrada, a càrrec de Mn. Paco Cabrero, va permetre acostar-se a aquesta figura que, amb la concessió del doctorat, ha rebut el reconeixement que la seva obra és una fita, una aportació important per a la seva època i que il·lumina la fe dels creients.

El seu treball teològic —venint de l'anglicanisme i fent el camí fins a l'Església catòlica— es va centrar en la relació entre fe i raó, en el paper del laicat i el *sensus fidei*, en l'espiritualitat laical, en la consciència com a lloc de la veu de Déu en cada ésser humà, en la vocació a la santedat de tot el poble de Déu, i en la naturalesa i la funció de la universitat, entre d'altres.

Coincidint amb la Setmana de Pegària per la Unitat dels Cristians, l'IREL va organit-

Recés d'Emaús a Balaguer

La parròquia Mare de Déu de la Mercè de Lleida organitza el VI Recés d'Emaús per a homes, que se celebrarà del divendres 13 de febrer al diumenge 15 a l'Hotel Santuari de Balaguer. Es tracta d'un recés que té lloc anualment i que és promogut per laics i guiat per sacerdots, amb l'objectiu d'oferir un espai de pausa i allunyament del ritme quotidià que fa-

ciliti la reconexió personal i espiritual, així com la trobada amb un mateix i amb Crist.

Al llarg del cap de setmana, els participants viuen dinàmiques diverses, testimonis de vida i de fe, moments de pregària i espais per compartir, que permeten revisar la pròpia trajectòria vital, sanar ferides interiors i descobrir un nou sentit a la vida.

REFLEXIONS

La fe que guia Barcelona

Barcelona és una ciutat que es deixa mirar. Els seus carrers, les seves pedres i les seves places expliquen segles d'història i de bellesa. Però també custodien, de vegades en silenci, l'empremta profunda de la fe. Enmig d'un turisme cada cop més ràpid i superficial, un jove de 24 anys, Joan Rodríguez Santeugini, ha decidit aturar el pas i retornar a la ciutat la seva ànima.

Amb el seu projecte *Santa Creu BCN*, aquest jove historiador i guia turístic ha iniciat una autèntica «reevangelització cultural». No predica des d'un púlpit, sinó des dels carrers. No busca convèncer, sinó convidar a mirar amb uns altres ulls: els de la fe que descobreix Crist en la història de Barcelona. «La història —explica— no és només l'estudi del passat, sinó la recerca actual de respostes a les preguntes que altres es van fer abans».

Les rutes de *Santa Creu BCN* no són classes d'història ni visites guiades convencionals. Són trobades on la bellesa i la fe dialoguen, on el visitant s'admira en descobrir que Gaudí va morir a l'Hospital de la Santa Creu, que la Catedral es va dir primer de la Santa Creu, o que la creu ha estat sempre l'eix invisible que traça la ciutat. «És allò que el cristià porta penjat al pit i el que salvarà fins i tot els no cristians», afirma el Joan amb serenor.

La seva proposta neix d'una convicció: davant del buit de sentit que molts perceben, és possible recuperar les arrels que donen un veritable significat i esplendor a allò que contemplem. Per això, cada explicació seva és una invitació a redescobrir la llum de Jesucrist, també en les pedres de la nostra ciutat.

Milers de persones, barcelonins i turistes, ja han participat en les seves visites. Alguns hi arriben per curiositat i en surten commoguts. Altres hi tornen amb una mirada nova sobre una ciutat que creien conèixer. Perquè, com recorda el Joan, «l'Església ha estat el cor de Barcelona: la que ha tingut cura dels pobres, ha educat els infants i ha sostingut la cultura».

En temps de pressa i desarrelament, iniciatives com la seva ens recorden que la fe no és aliena a la història, sinó la seva ànima més profunda. Potser, per això, cada pas per la ciutat guiat pel Joan esdevé una petita peregrinació: la recerca del Déu que continua habitant entre les nostres pedres.

«És possible recuperar les arrels que donen un veritable significat i esplendor a allò que contemplem... a la llum de Jesucrist» (*Santa Creu BCN*).

Mn. Josep Ramon Pérez

Canonge de la Catedral de Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [1R 8,1-7.9-13 / SI 131 / Mc 6,53-56]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.

10. □ Dimarts [1R 8,22-23.27-30 / SI 83 / Mc 7,1-13]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ Dimecres [1R 10,1-10 / SI 36 / Mc 7,14-23]. Mare de Déu de Lourdes,

apareguda a la Cova de Massabiella (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.

12. ■ Dijous [1R 11,4-13 / SI 105 / Mc 7,24-30]. Sant Feliu de Llobregat; Santa Eulàlia, vg. i mr.; sant Gaudenc o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beata Humbelina, viuda.

13. ■ Divendres [1R 11,29-32; 12,19 / SI 80 / Mc 7,31-37]. Sant Benig-

ne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. □ Dissabte [Fets 13,46-49 / SI 116 / Lc 10,1-9]. Sants Ciril, monjo, i Metodi, bisbe, germans grecs (IX), evangelitzadors dels eslaus, patrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III).

15. ■ Diumenge vinent, VI de durant l'any (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Sir 15,15-21 / SI 118 / 1C 2,6-10 / Mt 5,17-37 (o bé, més breu: 5,20-22a.27-28.33-34a.37)]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

Diumenge V de durant l'any (A)

COMENTARI

«Vosaltres sou la sal de la terra, vosaltres sou la llum del món»

Després de les benaurances, Jesús avui ens recorda que nosaltres som *la sal de la terra*. Però una sal que ha de guardar el seu sabor; altrament no serveix per a res. La sal dona gust als aliments; si no, serien «disgustats». Els cristians hem de donar gust al món, que Déu i els altres trobin el món bo. La sal també purifica, conserva, dona valor i utilitat a allò que ha de ser salat. Nosaltres serem *sal de la terra* amb les nostres obres, essent testimonis amb la pròpia vida de l'evangeli, tenint cura de la Paraula, de la fe, del Regne. Vivint segons l'estil de les benaurances serem sal i llum del món, ferment d'una nova humanitat que arriba a tots els homes. La imatge de la llum és molt clara: *Vosaltres sou la llum del món*. El llum s'ha de posar en un lloc alt perquè el llumini tota l'estança; ha de brillar, *ha de resplendir*. Un llum amagat podem dir que no serveix per a res. Per això Jesús subratlla: *Ha de resplendir la vostra llum davant la gent*. Llavors en veure el bé que heu obrat, *glorificaran el vostre Pare del cel*. La finalitat, doncs, de ser llum és que els altres donin lloança al Pare, no que ens lloïn a nosaltres; han de mirar cap al Senyor. El nostre testimoni de vida ha de dur els homes amb l'encontre amb Déu. Isaïes concreta aquest testimoni: *Comparteix el teu pa amb els qui passen fam; acull a casa teva els pobres vagabunds; si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis que són germans teus*. I després concreta igualment: *Si no intentes de fer caure els altres; si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents s'omplirà de llum la teva foscor*. És el mateix missatge de Jesús. Pau recorda que la seva predicació no s'imposava per la seva saviesa sinó pel poder convincent de l'Esperit. És a dir no era l'oratória la que convenia sinó la força de l'Esperit, manifestada en les seves obres. Les nostres obres són realment sal i llum per a tots els homes de la terra? Ajudem especialment els pobres i necessitats, els qui no tenen res? La nostra vida il·lumina els nostres germans?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 58,7-10)

Diu el Senyor: «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus. Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí, i es tancaran a l'instant les teves ferides; tindràs per avantguarda la teva bondat, i per reguarda, la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell et respondrà, quan cridis auxili, ell et dirà: "Aquí em tens". Si no intentes de fer caure els altres, ni els assenyaless amb el dit pronunciant un malefici, si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia.»

► Salm responsorial (111)

R. *L'home just és llum que apunta en la fosca.*

L'home just, compassiu i benigne, / és llum que apunta en la fosca. / Sortós l'home que presta de bon grat, / que disposa a consciència els seus afers. R.

El just no caurà mai, / i deixarà un record inesborrable. / Viu sense por de les males noves, / se sent ferm confiant en el Senyor. R.

Té el cor incommovible, res no tem, / reparteix el que té, ho dona als pobres, / la seva bondat consta per sempre, / pot alçar el front amb dignitat. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 2,1-5)

Germans, quan vaig venir a vosaltres no us vaig anunciar el misteri de Déu amb el prestigi de l'eloqüència i de la saviesa. Entre vosaltres no vaig voler saber res més que Jesucrist, i encara clavat a la creu. I em vaig presentar davant vostre feble, esporuguit i tremolós. En tot allò que us deia i us predicava no hi entraven paraules que s'imposessin per la seva saviesa, sinó pel poder convincent de l'Esperit, perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 5,13-16)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

«Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal ha perdut el gust, amb què la tornarien salada? No serà bona per a res. La llençaran al carrer i que la gent la trepitgi. Vosaltres sou la llum del món. Un poble dalt d'una muntanya no es pot amagar. Tampoc, quan algú encén un llum, no el posa sota una mesura, sinó en un lloc alt, i fa llum a tots els qui són a casa. Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent. Llavors, en veure el bé que heu obrat, glorificaran el vostre Pare del cel.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 58,7-10)

Esto dice el Señor:

«Parte tu pan con el hambriento, hospeda a los pobres sin techo, cubre a quien ves desnudo y no te desentendias de los tuyos.

Entonces surgirá tu luz como la aurora, enseguida se curarán tus heridas, ante ti marchará la justicia, detrás de ti la gloria del Señor.

Entonces clamarás al Señor y te responderá; pedirás ayuda y te dirá: "Aquí estoy".

Cuando alejes de ti la opresión, el dedo acusador y la calumnia, cuando ofrezcas al hambriento de lo tuyo y sacies al alma afligida, brillará tu luz en las tinieblas, tu oscuridad como el mediodía».

► Salmo responsorial (111)

R. *El justo brilla en las tinieblas como una luz.*

En las tinieblas brilla como una luz / el que es justo, clemente y compasivo. / Dichoso el que se apiada y presta, / y administra rectamente sus asuntos. R.

Porque jamás vacilará. / El recuerdo del justo será perpetuo. / No temerá las malas noticias, / su corazón está firme en el Señor. R.

Su corazón está seguro, sin temor. / Reparte limosna a los pobres; / su caridad dura por siempre / y alzarà la frente con dignidad. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 2,1-5)

Yo mismo, hermanos, cuando vine a vosotros a anunciaros el misterio de Dios, no lo hice con sublime elocuencia o sabiduría, pues nunca entre vosotros me precié de saber cosa alguna, sino a Jesucristo, y este crucificado. También yo me presenté a vosotros débil y temblando de miedo; mi palabra y mi predicación no fue con persuasiva sabiduría humana, sino en la manifestación y el poder del Espíritu, para que vuestra fe no se apoye en la sabiduría de los hombres, sino en el poder de Dios.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 5,13-16)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«Vosotros sois la sal de la tierra. Pero si la sal se vuelve sosa, ¿con qué la salarán? No sirve más que para tirarla fuera y que la pise la gente. Vosotros sois la luz del mundo. No se puede ocultar una ciudad puesta en lo alto de un monte. Tampoco se enciende una lámpara para meterla debajo del celmín, sino para ponerla en el candelero y que alumbre a todos los de casa. Brille así vuestra luz ante los hombres, para que vean vuestras buenas obras y den gloria a vuestro Padre que está en los cielos».